

Más él benned

Amikor egy kihalt park közepén, az álmaidban
életre kel a bronzszobor az arcvonásaiddal
– nem is tudod, mi lenne jobb, hogy sírjon vagy nevesse;
hallgatsz, mint a lombok szél nélkül, egy örök jelenben,

mert a múlt egy tó felszíne, mögötted összezárult,
és elfelejted, hogy tulajdonképpen mélybe vágunk –,
tisztítgatod e bronzalak ruháját és cipőjét,
hiszen magára kapkodott mindent, amit kinőttél:

hosszúra nyúlt szülői pányvát, a félszeg gyerekkort
– tán most is tart, holott nem hitted véglegesnek egykor –,
s tudod, a bizonyosság alján őrzött csöppnyi kétely

csupán a megszokott szabályt erősítő kivétel;
öröktől fogva más él benned, akiből elég volt
ennyi... Hát erre emlékezz majd ébredéskor.

Hazatérés

Nem innen indultam el pár napja,
hogy dolgavégezetlenül most hazatérjek,
a napfény kicsit tompább szögben zuhant
az épületre, s az alkonyat is kelletlenül,

hosszasan ereszkedett alá, mint egy pazar
előadás után a színházi függöny
a nézők tapsától kísérvé. A Rohonci út
most egy kicsapongó kamasz forgalmas

ondóvezetéke – pangó örökítő-
anyagát elégedetten szemléli, hiszen
állati múltját kimetszette magából –,
mindig a Minotauruszhoz vezet,

amelyről csak sejtem, hogy mégsem létezik, holott
anyám sokszor azzal ijesztgetett
gyerekkoromban, nehogy világgá menjek.
Akkoriban mindig csak az első

sarokig jutottam, aztán bömbölve
rohantam hazáig. Most a tengeren túlról
jövök, de egy másik évszakot hagytam itt,
egy másik lakásban egy másféle csöndet,

mint akinek távollétében lecserélték
az ajtózárvát, bolyongok a ház körül,
mert nincs rá módomból, hogy hazatérjek.

Dorsalflexio

Lábujjaim a talpam végigkarcolására
azzal válaszolnak, hogy hátrahajlanak,
ami – az orvosom mondta! – csecsemőkorban
egészen törvényszerű, de az én esetemben
rettenetes kóroknak lehet a tünete.

Érthető okokból inkább csecsemő leszek:
leverem a tejbegrízes tálat az asztalról,
kipancsolom a fürdővizet, csak estefelé
ébredek fel, és nem vállalom semmiféle
felelősséget az életemért. Járnai is
csak azon a rövid úton tanulok meg,
ami a neurológia és a pszichiátria
épületei között vezet.

Nagyon élni

Nagyon akarok élni. Mint amikor
aludni akar nagyon az ember,
és pont ezért nem sikerül, de ha
órákig tartó hánykolódás után

végül lehunyja a szemét, a kalauz
hiába kiáltozza az állomások
nevét: ő mindannyiszor átalussza
ébredését, és egy soha nem látott

városban tér magához – az Aspalathus
linearis áldott főzete csészéztől
megremeg kezében a hajdani
szőnyegbombázás óta változatlanul

hagyott óváros láttán –, retúrjegyét
nem leli, ellopták, elveszett, a gyűrött
térképen pedig e városnak nyoma sincs,
szájából kilóg egy zsoldár vége, de

már tudja, hogy ez az ismeretlen
végállomás, melynek lakói idegen
nyelven álmodnak ugyanarról,
ha egyszer majd ők is vonatra szállnak.